

## عنوان مقاله:

ثبات سکونتی در سکونتگاه های غیررسمی شهر تبریز

## محل انتشار:

دو فصلنامه نامه انجمن جمعیت شناسی، دوره 17، شماره 34 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

## نویسندگان:

مرتضی مبارک بخشایش - دانشجوی دکتری جامعه شناسی- مسائل اجتماعی ایران، بخش جامعه شناسی و برنامه ریزی اجتماعی، دانشگاه شیراز، شیراز، ایران

علی یار احمدی - دانشیار جمعیت شناسی، بخش جامعه شناسی و برنامه ریزی اجتماعی، دانشگاه شیراز، شیراز، ایران

ماهرخ رجبی - استادیار جامعه شناسی، بخش جامعه شناسی و برنامه ریزی اجتماعی، دانشگاه شیراز، شیراز، ایران

علی گلی - دانشیار برنامه ریزی اجتماعی، بخش جامعه شناسی و برنامه ریزی اجتماعی، دانشگاه شیراز، شیراز، ایران

## خلاصه مقاله:

ثبات یا پایداری سکونتی یکی از مولفه های مهم در برنامه ریزی های جمعیتی و اجتماعی در سکونتگاه های رسمی و غیررسمی است. اقامت بلندمدت در یک محله موجب شکل گیری هویتی از مقیم بودن می شود که دارای پیامدهای مثبتی در راستای کمک به جامعه بوده و باعث کاستن از آسیب های اجتماعی می شود. هدف پژوهش حاضر، تبیین ثبات سکونتی در سکونتگاه های غیررسمی شهر تبریز است. پژوهش حاضر، یک مطالعه پیمایشی مقطعی است که داده های آن از طریق پرسشنامه گردآوری شد. براساس یافته ها، شهروندان ساکن در سکونتگاه های غیررسمی از ثبات سکونتی متوسطی برخوردار هستند که نشان دهنده تمایل آن ها برای اقامت بلندمدت در این مناطق می باشد. همچنین، بین احساس مطبوعیت اجتماعی، سرمایه اجتماعی، توسعه پذیری، احساس امنیت اجتماعی، انسجام اجتماعی، احساس تعلق به مکان و هویت اجتماعی با ثبات سکونتی رابطه معناداری وجود دارد. تحلیل چندمتغیره نشان می دهد، پنج متغیر (احساس تعلق به مکان، اعتماد اجتماعی، احساس امنیت اجتماعی، هنجارمندی و احساس مطبوعیت اجتماعی) عوامل ماندگار در ارتباط با ثبات سکونتی هستند که در مجموع ۳۸۲٪ از واریانس آن را تبیین می کنند. براساس نتایج، سرمایه گذاری در مولفه های غیرمادی همچون سرمایه اجتماعی، اعتماد اجتماعی و امنیت اجتماعی در کنار عامل کالبدی مطبوعیت اجتماعی می تواند در برنامه ریزی های شهری مورد توجه قرار گیرد.

## کلمات کلیدی:

ثبات سکونتی، احساس مطبوعیت اجتماعی، تعلق به مکان، سرمایه اجتماعی، احساس امنیت اجتماعی

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1635794>

